

Hendriksen: I Begyndelsen af sit Foredrag fremsatte det ærede Medlem Hr. Dahlgaard en meget stærk Udtalelse, gaaende ud paa, at mit Parti ved min Ordførertale havde stillet sig udenfor al Forhandling. Det forekommer mig at være en ubeføjet og noget fanatisk Udtalelse, fordi mit Parti og jeg af rent saglige Grunde ikke deler det ærede Medlems og hans Partis Opfattelse af de foreliggende Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde endvidere, at mine Udtalelser var en Haan. En Haan mod hvem, maa jeg spørge? Var mine Udtalelser en Haan mod de Magter, der har ratificeret, eller var de en Haan mod de Magter, der ikke har ratificeret, eller hvem var de i det hele taget en Haan imod?

Af rent saglige Udtalelser vedrørende disse Konventionsforslag fremsatte det ærede Medlem Hr. Dahlgaard den, at det var en uheldig Kundefavorisering, der fandt Sted gennem den Maade, hvorpaa Forhyringsvæsenet i adskillige Lande var etableret, men det ærede Medlem føjede til i samme Aandedræt, at saaledes var Forholdet ikke her. Jeg kan derfor ikke se, hvorledes man kan fremføre et saadant Forhold som noget, der skulde have Betydning overfor Bedømmelsen af Betimeligheden af at ratificere Konventionerne.

Det samme ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsunderstøttelse til Søfolk og udtalte, at mit Parti i 1921, da det ærede Medlem Hr. Pürschel var Partiets Ordfører, havde indtaget et helt andet Standpunkt, og at man aabenbart havde foretaget en fuldstændig Kovending — det var i alt Fald Meningen med det ærede Medlems Udtalelse. I den Anledning vil jeg gerne oplyse, at det ærede Medlem Hr. Pürschel udtrykkeligt sagde, at han havde Sympati med Spørgsmaalet om Understøttelse til forliste Søfolk, fordi de mange Gange kunde komme til at staa paa her Bund i fremmede Lande og da ikke havde nogen som helst Midler, der kunde hjælpe dem til at komme hjem; men det ærede Medlem tilføjede, at det derfor vilde være nødvendigt i den Sømandslov, der paa det paagældende Tidspunkt var under Udarbejdelse, at faa indarbejdet Bestemmelser, der dækkede dette, Bestemmelser, der gik ud paa, at Søfolk, der mistede deres Erhverv, grundet paa Skibets Forlis, kunde faa Erstatning under en eller anden Form. Det er jo netop det, der er sket, som jeg ogsaa fremhævede, da jeg første Gang havde Ordet; i Sømandslovens §§ 6 og 41 er der taget alt tilbørligt Hensyn til Søfolk, der lider Skibbrud. De

faar en Hyregodtgørelse fra 1 til 3 Maaneder efter den Stilling, de har indtaget om Bord paa Skibet. Der er derfor ikke paa nogen Maade Tale om, at mit Parti nu indtager en anden Stilling, end vi indtog den Gang. Hvis Forholdene havde ligget saaledes nu, at det havde været nødvendigt at foretage noget, vilde vi have gjort det; men det er ikke nødvendigt, og det vilde, forekommer det mig, være ganske ubetimeligt for denne Lovs Vedkommende nu at foretage en Tilføjelse eller Ændring — hvad man nu vil kalde det. Det er ikke nødvendigt, da der ved Sømandsloven er taget alt muligt Hensyn til Søfolkene paa alle Punkter.

Den højtærede Socialminister har saglig set ikke knurret rokke ved noget af det, jeg har fremført, ja, har endog knapt prøvet derpaa. Den højtærede Socialminister omtalte i Grunden kun Spørgsmaalet om den Prøve, som en Sømand skulde være berettiget til at foretage med en Kontrakt, baade før og efter han havde underskrevet den. Den højtærede Ministers Svar virkede ikke særlig oplysende, idet han kun sagde, hvad der stod i Konventionen; man fik ikke at vide, hvorledes denne Prøve skulde foretages, og hvad der overhovedet skulde begrunde en saadan Prøve. Endvidere sagde den højtærede Minister, at jeg vist havde taget fejl med Hensyn til det Spørgsmaal, der i Dagene fra 8. til 10. ds. var blevet behandlet i Bryssel paa det Bestyrelsesmøde, der fandt Sted indenfor Konferencen. Det har jeg ikke; der staar ganske udtrykkeligt, at man behandlede Spørgsmaalet om en international Norm for Forhyringsregler med tilhørende Straffebestemmelser. Det blev behandlet paa et Bestyrelsesmøde for 3—4 Uger siden, og det blev bestemt at sætte dette Spørgsmaal paa Dagsordenen for Konferencen i 1926. Og det er paa Basis heraf, at jeg mener, det vil være ubetimeligt nu at lovgive paa dette Omraade, naar vi efter al Sandsynlighed alligevel næste Aar kommer til at beskæftige os med hele Forhyringsspørgsmaalet.

Den højtærede Ministers Svar til mig paa det Spørgsmaal, jeg paa Partiets Vegne havde stillet om, hvorledes der skulde skaffes de fornødne Penge til Veje til Genneførelsen af disse mange forskellige sociale Lovforslag, var ikke meget oplysende. Den højtærede Minister indskrænkede sig til at sige, at der senere vilde blive fremsat Forslag i saa Henseende. Men hvorledes disse Forslag vilde blive formet, hvad de vilde gaa ud paa, eller eventuelt hvilke Sparebestemmelser der vilde blive foreslaaet